Ніколи я не вірив в міражі,
І не ладнав до раю чемодана.
Немає вчителів уже в живих,
Кістки їх десь далеко, в Магадані.

Та зверхньо дивлячись на інших,
Від них я відрізнявся дуже мало:
Бо Будапешт нам скалок не залишив,
І Прага — серце нам не розірвала.

А ми галасували десь на сцені: —
Ми плутаники, хлопчаки допоки!
Та скоро нас помітять і оцінять
Хто проти? Наламають тому боки!

Але ми вміли чуяти загрози,
Коли борня чи з шльондрами загул,
І задовго до наступу "морозів"
Ми душі закривали на засув.

І хоча нас розстріли не косили,
Ми жили з диким жахом повсякчас.
Ми також діти страшних літ Росії,
Й горілку лихоліття лило в нас.

© Микола Попов. Переклад, 2009